

ΜΙΧΑΛΗΣ ΜΑΝΩΛΙΟΣ

Καλλίμορφη

Διηγήματα

ΚΕΔΡΟΣ

Μιχάλης Μανωλίδης: *Καλλίμορφη*

ISBN 978-960-04-5100-9

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Μιχάλης Μανωλίδης, 2020*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2020*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

*Στους γονείς μου, Φώτη και Βάσω,
και στις Βασιλικές δίδυμες αδελφές μου,
τη βιολογική και την πνευματική,
οι οποίοι κατά μέσο όρο με διαβάζουν αρκετά*

Το φάντασμα και η Σάντρα

24

Έφτασα είκοσι τεσσάρων μέχρι να αποφασίσω να σώσω το σώμα μου. Εκείνο το πρωί ξύπνησα στην αγκαλιά του Τζακ έπειτα από μια αξέχαστη νύχτα. Σκέφτηκα πόσο υπέροχο ήταν που οι τελευταίες αναμνήσεις μου πριν από το σκανάρισμα θα ήταν γεμάτες από Τζακ, κι ας έλεγαν ό,τι ήθελαν όλοι. Θα το βρίσκεις μπροστά σου κάθε φορά, και μαλακίες. Αν σου άρεσε τόσο αυτό που έκανες, γιατί να μην το βρίσκεις μπροστά σου κάθε φορά, παρακαλώ; Εξάλλου, ποτέ δεν θα το θυμόμουν· κι όταν αυτό συμβαίνει δεν θα ξέρω ότι έχει ξανασυμ... – ω, αρκετά.

Τεντώθηκα προσέχοντας μην τον ξυπνήσω. Είχα ραντεβού με τον εκδότη μου για τη δεύτερη συλλογή διηγημάτων μου και μετά θα πέρναγα από το νοσοκομείο. Σηκώθηκα και άφησα τον Τζακ να κοιμάται. Είχε πέσει πολύ αργά γιατί, αφού κάναμε έρωτα, μου την είχε κοπανήσει στο σαλόνι για να δει, τι άλλο, ακόμη μία ταινία – νομίζω του Κιούμπρικ αυτή τη φορά. Έτσι κι αλλιώς, ήταν οι τελευταίες μέρες των διακοπών του. Σε λίγο θα έπιανε πάλι δουλειά σ' εκείνη την απομονωμένη βίλα που τόσο μισούσα.

Πριν φύγω, σκάλισα για λίγο, παρέα μ' έναν δυνατό καφέ και δύο τοιγάρα, το αρχείο των χαρακτήρων του πρώτου μου μυθιστορήματος, παίζοντας με το παρελθόν της Γκλάντις, της πρωταγωνίστριας μου, και του Χάρντι, του κακού. Αν ήμουν αυστηρή με τον εαυτό μου και αν η έρευνα προχωρούσε χωρίς προβλήματα, θα μπορούσα να το αρχίσω σε δυο τρεις μήνες. Αν ήθελα μια μέρα να μπορώ να ζω απ' το γράψιμο, το πρώτο που έπρεπε να κάνω θα ήταν να γράψω ένα μυθιστόρημα που να μπορεί να επιπλεύσει στο χάος της αγοράς. Και, όπως κάθε φορά, επανέλαβα δυνατά στον εαυτό μου ότι ήθελα μια μέρα να μπορώ να ζω απ' αυτό.

Με τον Μερβ δεν πήγαινε λεπτό χαμένο. Βρισκόμασταν στην τελευταία φάση της επιμέλειας, και μου έδειξε και το εικαστικό μέρος. Στα ράφια σε δύο μήνες από σήμερα, στο δίκτυο σε πέντε. Δεν έβλεπα την ώρα. Αν και όλ' αυτά θα μπορούσε να μου τα είχε δείξει και στο διαδίκτυο, προτίμησα να περάσω από κοντά, αφού οι εκδόσεις Tetarton ήταν στο κέντρο, δίπλα στο νοσοκομείο.

Οι γιατροί ήταν εξυπηρετικότεροι – εξάλλου η διαδικασία είναι πια ρουτίνα. Συμπληρώνεις ένα χαρτί, υπογράφεις ένα άλλο και μετά σε παίρνει ο τεχνικός για τον βιοσκάνερ. Στην περίπτωση μου, μια γυναίκα που φαινόταν ότι μόλις είχε περάσει τα τριάντα με οδήγησε σ' ένα ευρύχωρο, ηλιόλουστο δωμάτιο.

«Βγάλτε τα ρούχα σας, παρακαλώ», είπε ενώ καθόταν μπροστά στην κονσόλα του βιοσκάνερ και έβαζε το μηχάνημα σε λειτουργία.

Υπάκουσα κρεμώντας πίσω από το παραβάν το τζιν μου (χρειάζομαι ένα καινούργιο τζιν) και το μακό μου. Ήταν ένα

ζεστό πρωινό, και δεν κρύωνα όπως ήμουν γυμνή και ξυπόλητη. Βγήκα από το παραβάν και κατευθύνθηκα προς τον θάλαμο του βιοσκάνερ, ένα μακρύ παραλληλεπίπεδο κρεβάτι, με την πάνω και τη μία πλαϊνή πλευρά του να ανοίγουν για να ξαπλώσεις μέσα. Χμ, θύμιζε λίγο κουτί τεμαχισμού ταχυδακτυλουργού και, αν το καλοσκεφτείς, δεν διέφερε πολύ στην ιδέα. Ένα και μοναδικό χοντρό καλώδιο το συνέδεε με την κονσόλα. Η τεχνικός μου έδειξε το ρολόι στον τοίχο πίσω από το μηχάνημα: 10:32. Πήγα να ρωτήσω τι σήμαινε αυτό, αλλά μου έκανε νόημα ότι δεν έχει σημασία.

«Ξαπλώστε, κυρία Ράιλι», μου έδειξε το εσωτερικό.

Χώθηκα μέσα αναλογιζόμενη πόσες χιλιετίες η ανθρωπότητα χρησιμοποιούσε φέρετρα και πόσο γρήγορα είχε αλλάξει ο συμβολισμός τους και η στάση των ανθρώπων απέναντί τους.

Η τεχνικός στάθηκε από πάνω μου με τα χέρια της στο καπάκι.

«Θυμηθείτε, κυρία Ράιλι», μου χαμογέλασε. «Αν παρ' ελπίδα κάτι σας φανεί διαφορετικό όταν θα βγείτε, τότε είναι διαφορετικό. Το μόνο που χρειάζεται να κάνετε είναι να διατηρήσετε την ψυχραιμία σας και να ακολουθήσετε τις οδηγίες».

Κατένευσα. Ό,τι πεις. Αν υπήρχε κάτι διαφορετικό, αυτό θα το έβλεπε κάποια άλλη κι όχι εγώ. Εγώ σήμερα το απόγευμα είχα να αναπτύξω τα κίνητρα της Γκλάντις και του Χάρντι. Η τεχνικός, πάντα χαμογελώντας, έκλεισε το καπάκι. Αμέσως ένας γαλάζιος κρυφός φωτισμός γέμισε τον θάλαμο. Από τα ηχεία ήρθε η φωνή της τεχνικού:

«Εντάξει, κυρία Ράιλι. Τώρα αδειάστε όσο μπορείτε το

μυαλό σας για τα επόμενα δευτερόλεπτα, και σύντομα θα έχουμε τελειώσει».

Σιγά μην το αδειάσω, σκέφτηκα χαμογελώντας. Τζακ, και το βιβλίο στα ράφια. Τζακ, και μυθιστόρημα. Γιατί να μην ξυπνάω κάθε φορά μ' αυτές τις σκέψεις; Τζακ, και το βιβλίο στα ράφια...

2

Τζακ, και το βιβλίο στα ράφια. Τζακ, και μυθιστόρημα. Τζακ, και το βιβλίο στα ράφια... Πριν καλά καλά καταλάβω τι γίνεται, το καπάκι άνοιξε και πάλι. Τα μάτια μου δεν είχαν προλάβει να συνηθίσουν στον χαμηλό φωτισμό του θαλάμου, οπότε το σοκ ήταν άμεσο.

Στη θέση της γυναίκας τεχνικού ήταν ένας άντρας.

Μαγική εικόνα. Τα χέρια μιας γυναίκας με ποδιά είχαν κλείσει το καπάκι. Σε χρόνο μηδέν τα χέρια ενός άντρα με φόρμα το άνοιγαν.

«Καλώς την». Με χαμόγελο.

Άνοιξα το στόμα μου σ' ένα ξεψυχισμένο «μα...», αλλά ο τεχνικός, πάντα χαμογελώντας, μου πέρασε ένα μεταλλικό βραχιόλι στον αριστερό καρπό.

«Έλα, Σάντρα», είπε. «Θα σου τα εξηγήσουμε όλα».

«Ω, γαμώτο», είπα μόνο και βγήκα έξω. Τα γόνατά μου μόλις που με κρατούσαν όρθια. Το πρώτο πράγμα που έκανε ο άντρας ήταν να με γυρίσει προς τον τοίχο πίσω από τον βιοσκάνερ και να μου δείξει το ρολόι του τοίχου: 17:16. «Δεν μπορεί», ψέλλισα. Αντί για απάντηση, ο τεχνικός με έπιασε

ξανά απ' τα μπράτσα και με γύρισε αυτή τη φορά προς το παράθυρο. Έξω, αντί για το ηλιόλουστο πρωινό, ήταν σχεδόν νύχτα.

«Θέλω να καθίσω», είπα.

«Εδώ, Σάντρα». Μου έδειξε τη μοναδική ελεύθερη καρέκλα και μάζεψε κάτι διπλωμένα ρούχα που ήταν πάνω της. Μόλις τότε πρόσεξα τον δεύτερο άντρα. Φορούσε ένα πιο επίσημο ρούχο από τη φόρμα του τεχνικού. Καθόταν πάνω στη μία γωνία του γραφείου και δεν χαμογελούσε.

«Καλώς ήρθατε, κυρία Ράιλι», έτεινε το χέρι του. «Με λένε Στάνλεϊ Ρόντερικ και είμαι εισαγγελέας. Θα σας κάνω μια πλήρη ενημέρωση και θα λύσω τυχόν απορίες σας. Μπορείτε να ντυθείτε. Τα ρούχα είναι για σας».

«Θέλω λίγο νερό», είπα.

Ο τεχνικός, με ένα χαμόγελο καρφωμένο στα χείλη του, έσπρωξε προς το μέρος μου ένα ποτήρι νερό που υπήρχε ήδη πάνω στο γραφείο. *Όλοι ζητάνε νερό μόλις βγουν;* Ήπια το μισό ποτήρι και μετά πήρα τα ρούχα και σηκώθηκα, αλλά δεν υπήρχε παραβάν. Αυτό το δωμάτιο ήταν πολύ μικρότερο από εκείνο που είχα μπει. Έπρεπε να ντυθώ μπροστά τους.

Ήταν μια περίεργη αίσθηση. Μόνη, με δύο άγνωστους άντρες, να προσπαθώ με αδέξιες κινήσεις να καλύψω το σώμα μου με μια εφαρμοστή φόρμα. Δεν γύρισαν από την άλλη, αλλά πρόσεξα ότι, όπως όση ώρα ήμουν γυμνή, έτσι και τώρα, δεν με κοίταζαν παρά μόνο στα μάτια, χωρίς ντροπή ή αμηχανία. Όταν φόρεσα και τα αθλητικά παπούτσια, κάθισα ξανά στην καρέκλα.

«Κυρία Ράιλι», ξεκίνησε ο εισαγγελέας, «όπως θα έχετε ήδη καταλάβει, η αποθήκευση του σώματός σας δεν εξελί-

χθηκε όπως θα περιμένετε. Αυτό δεν είναι καθόλου παράξενο ή σπάνιο. Σκεφτείτε ότι από όλες αυτές τις Σάντρα Ράιλι μόνο μία βγήκε από τον ίδιο βιοσκάνερ στον οποίο μπήκε – και αυτό έγινε πριν από πολλά πολλά χρόνια».

«Π...πόσα;»

«Εκατόν σαράντα». Ω, γαμώτο! «Εκατόν τριάντα εννέα, για την ακρίβεια».

Ξεροκατάπια. Το μυαλό μου είχε παγώσει.

«Κυρία Ράιλι, δεν θα έχετε κανένα πρόβλημα. Δεν υπάρχει τίποτα που να μην μπορείτε να αντιμετωπίσετε με τη βοήθειά μας».

Δίπλωσα τα χέρια μου στο στήθος. «Γιατί δεν αφήνουμε τις ενέσεις ηθικού, να πάμε στην ουσία; Θέλετε να πεθάνω για να αναστηθεί η δική σας Σάντρα».

Αρνητική κίνηση του κεφαλιού. «Δεν θέλουμε τίποτα. Από τη δική σας οπτική γωνία, έχετε κάνει μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ένα τεράστιο ταξίδι στον χρόνο. Είμαστε εδώ για να σας ενημερώσουμε και να σας βοηθήσουμε να πάρετε τη σωστή απόφαση για τη ζωή σας. Πριν από λίγο, ο άνθρωπος που εμείς γνωρίζαμε ως Σάντρα Ράιλι μπήκε στον βιοσκάνερ και σάρωσε τον εγκέφαλό της για τελευταία φορά σ' αυτό τον κύκλο της. Το μηχάνημα την αναγνώρισε, ανέσυρε το αντίγραφο του σώματός της που εκείνη είχε κρατήσει όταν ήταν νέα, εσάς δηλαδή, και μετέτρεψε το σώμα της στο δικό σας. Το τελευταίο αντίγραφο του εγκεφάλου της, μαζί με όλες τις μνήμες της, τον χαρακτήρα, τις προτιμήσεις, τα πιστεύω που έχει αναπτύξει σ' αυτά τα εκατόν σαράντα χρόνια, ολόκληρη την ύπαρξή της αν θέλετε, όλα έχουν πλέον περαστεί στη μνήμη του βιοσκάνερ. Με άλλα λόγια, τώρα

είστε εσείς έξω και εκείνη μέσα. Με τα παραπάνω ως δεδομένα, έχετε τις εξής επιλογές...»

«Τις ξέρω. Και δεν πρόκειται να πεθάνω για να ζηήσει ένα χούφταλο την εκατοστή του νεότητα».

«Κυρία Ράιλι, από την εποχή της Νατάσας Λαζάρου έχει περάσει πολύς καιρός. Σε κάποια κράτη με μικρότερες ευαισθησίες στις ατομικές ελευθερίες τα αντίγραφα δεν θεωρήθηκαν άνθρωποι. Δεν είχαν καμία επιλογή, και η συγχώνευση γινόταν αμέσως, χωρίς καν να βγουν από τον βιοσκάνερ. Κάποια απ' αυτά τα κράτη στην πορεία άλλαξαν τη νομοθεσία τους, επιτρέποντας στα αντίγραφα την επιλογή. Ευτυχώς, στη χώρα μας δεν τέθηκε ποτέ ζήτημα. Το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση, το παράλογο της κληρονομιάς οικονομικών ή ποινικών υποχρεώσεων, το γεγονός ότι τα αντίγραφα βγαίνουν από τον βιοσκάνερ πιστεύοντας ότι είναι τα πρωτότυπα και κυρίως η *de facto* αναγνώρισή τους ως ισότιμες ανθρώπινες υπάρξεις έχει κρατήσει την επιλογή αλώβητη, παρά το τεράστιο οικονομικό και κοινωνικό πολλές φορές κόστος. Απλώς υπάρχουν κάποιες διαδικασίες που πρέπει να τηρηθούν, ακριβώς επειδή και οι άνθρωποι που αντιγράφονται και περιμένουν στη μνήμη του βιοσκάνερ το ξανάβιωμά τους έχουν κι εκείνοι δικαιώματα. Κάποια απ' αυτά που θα σας πω τα ξέρετε ήδη. Άλλα αποτελούν νομοθεσία μεταγενέστερη της εποχής σας».

«Σας ακούω», είπα.

«Δεν μπορείτε να βγείτε από την κλινική μέχρι να τελειώσει η ενημέρωση. Επίσης, επειδή η απόφαση της συγχώνευσης ή μη είναι οριστική και μη αναστρέψιμη, δηλαδή σε περίπτωση μη συγχώνευσης το αντίγραφο του εγκεφάλου

που βρίσκεται τώρα στη μνήμη του βιοσκάνερ καταστρέφεται, δεν θεμελιώνετε δικαίωμα απόφασης προτού συμπληρωθεί χρονικό διάστημα επτά ημερών από την έξοδό σας από τον βιοσκάνερ. Το βραχιόλι που σας φόρεσε ο τεχνικός, ο κύριος Σίμονς, θα πέσει μόνο του στο τέλος αυτού του διαστήματος».

Κοίταξα το βραχιόλι. Είχε ενσωματωμένο ένα είδος ρολογιού που μετρούσε αντίστροφα: 6:23:49:44. Για μια στιγμή μου φάνηκε σαν ωρολογιακή βόμβα. Ήταν αδύνατον να το βγάλω, γιατί, όσο κι αν το περιεργάστηκα, δεν μπόρεσα να βρω κανενός είδους κούμπωμα ή ραφή. Ήταν απόλυτα λείο.

«Τότε θα μπορείτε να αφήσετε την κλινική, αφού πρώτα πάρετε την απόφασή σας, για την οποία η προθεσμία είναι ένας μήνας. Στο μεταξύ η Σάντρα Ράιλι, που περιμένει το ξανάνιωμά της – στο εξής θα την αναφέρουμε ως θανούσα –, έχει δικαίωμα να επικοινωνήσει μαζί σας με όποιο τρόπο εκείνη έχει κρίνει πρόσφορο. Είστε υποχρεωμένη να τα λάβετε όλα υπόψη. Για τον λόγο αυτό υπάρχουν περιορισμοί σε κάθε τρόπο επικοινωνίας. Στην περίπτωση σας, η θανούσα ήταν συγγραφέας...»

Συγγραφέας! Όστε τα είχα καταφέρει, το θηρίο! Τεντώθηκα στο κάθισμά μου, έτοιμη να σφετεριστώ κάποιον πιθανό έπαινο.

«...οπότε ανάμεσα στα αντικείμενα που έχει αφήσει είναι και αρκετά βιβλία της. Δεν είστε υποχρεωμένη να τα διαβάσετε. Επίσης, θα έχετε επικοινωνία με ανθρώπους. Με έως τρεις φίλους επιλεγμένους από τη θανούσα, ενώ ανεξάρτητα από τη βούλησή της, έχουν δικαίωμα να σας μιλήσουν όλοι οι μέχρι και δεύτερου βαθμού συγγενείς σας. Είστε

υποχρεωμένη να τους δεχτείτε για τουλάχιστον μία ώρα τον καθένα. Η θανούσα καθορίζει τη σειρά επίσκεψής τους, και οι συναντήσεις ξεκινούν από αύριο. Επιπλέον, υποχρεούστε να ενημερωθείτε για την περιουσία και τις οικονομικές, διοικητικές και τυχόν ποινικές υποχρεώσεις της θανούσης, ανεξάρτητα από τους συγγενείς και τους φίλους. Ακόμη κι αν δεν προχωρήσετε σε συγχώνευση, έχετε το δικαίωμα να κληρονομήσετε τη θανούσα ή να τα αποποιηθείτε όλα και θα σας χορηγηθεί από την πολιτεία ένα μικρό προκαθορισμένο ποσό με το οποίο θα μπορείτε να κάνετε μια αξιοπρεπή αρχή. Μόνο αν προχωρήσετε σε συγχώνευση είστε υποχρεωμένη να κρατήσετε την περιουσία με τα τυχόν βάρη της. Κι αυτό γιατί έχει παρατηρηθεί το φαινόμενο του εκβιασμού του αντίγραφου από τον θανόντα, ώστε το αντίγραφο να κάνει τη συγχώνευση».

«Πώς;»

«Κληρονομιά μεγάλων οικονομικών υποχρεώσεων, αλλά εξαφάνιση της ρευστής περιουσίας, με πληροφορίες ανάκτησής της που βρίσκονταν μόνο στο μυαλό του θανόντα. Η τελευταία διάταξη σας προστατεύει από κάτι τέτοιο».

Ένωσα να ζαλίζομαι. Αν το έπιασα καλά, η διάταξη με προφύλασσε από πιθανή πρόθεση του εαυτού μου να με καταστρέψει οικονομικά, ίσως και να με βάλει φυλακή, εκβιάζοντάς με έτσι ώστε να παραιτηθώ από τη ζωή μου για να ζήσει εκείνος. Κατέβασα και το υπόλοιπο νερό.

«Τέλος, αν δεν προχωρήσετε σε συγχώνευση, παραγράφονται ποινές όπως φυλακίσεις, σωφρονισμοί, κοινωφελείς εργασίες τις οποίες η θανούσα εξέτιε ή οφείλει για παραβάσεις που έγιναν στο μεσοδιάστημα. Για παραβάσεις που έγι-

ναν πριν από το σκανάρισμα, παραβάσεις που έχετε δηλαδή διαπράξει εσείς, οι ποινές παραμένουν και θα πρέπει να τις εκτίσετε, εκτός αν προχωρήσετε σε συγχώνευση και τις έχει ήδη εκτίσει η θανούσα».

«Μα... δεν έχω καταδικαστεί ποτέ για τίποτα», διαμαρτυρήθηκα.

Ο εισαγγελέας με κοίταξε για μια στιγμή χωρίς να απαντήσει. «Σωστά», είπε τελικά. «Απλώς είμαι υποχρεωμένος να αναφέρω συγκεκριμένα άρθρα του νόμου 8878/59. Ολόκληρος ο νόμος θα είναι στη διάθεσή σας όταν εγκατασταθείτε στο διαμέρισμά σας. Την απόφασή σας, όταν έρθει η ώρα, θα πρέπει να τη δηλώσετε γραπτώς σ' εμένα. Έχετε κάποια απορία πάνω σ' αυτά που είπαμε;»

«Ό...όχι, κύριε Ρόντερικ», είπα. «Ήσασταν πολύ πιο κατατοπιστικός απ' ό,τι θα μπορούσα ποτέ να ελπίζω. Ευχαριστώ πολύ».

Ο εισαγγελέας σηκώθηκε όρθιος· χειραψία και τέλος. Είχα μείνει με τον τεχνικό.

«Σε πήρε λίγο απ' τα μούτρα, ε;» είπε εκείνος.

«Ε, ναι, για να λέμε την αλήθεια, δεν μ' άφησε να πάρω ανάσα».

«Ναι, αυτός ο τύπος δεν μας άφησε ούτε να συστηθούμε. Σάντρα, είμαι ο Στίβεν. Στίβεν Σίμονς. Σ' εμένα θα απευθύνεσαι για οτιδήποτε θελήσεις».

Τούτος δω έμοιαζε πολύ φιλικός.

«Και κοίτα», πρόσθεσε, «μη σε πιάνει απελπισία. Ο κόσμος μας δεν είναι μόνο τύποι και περιορισμοί. Ό,τι και να αποφασίσεις, να ξέρεις ότι έχεις πέσει σε πολύ καλή εποχή. Έλα, θα σε πάω στο διαμέρισμά σου».

Αν και ήταν σχετικά αργά, οι διάδρομοι του νοσοκομείου είχαν αρκετό κόσμο. Οι περισσότεροι ήταν ντυμένοι πιο ελαφριά από μένα και τα ρούχα τους ήταν λεπτά, παρότι θα πρέπει να είχαμε προχωρημένο χειμώνα, αφού νύχτωνε από τις πέντε το απόγευμα. Ακόμη και οι άντρες είχαν πολύ εκτεθειμένο το σώμα τους, θέαμα καλαισθητο στο σύνολό του, αν και το δείγμα των ανθρώπων ήταν τυχαίο – δεν παρακολουθούσα καμιά επίδειξη μόδας. Ύστερα από λίγο συνειδητοποίησα ότι ήταν όλοι νέοι. Πολύ νέοι.

«Σάντρα, δεν θα μου το σκάσεις, έτσι δεν είναι;» είπε ο Στίβεν καθώς περπατούσαμε. «Γιατί αν βγεις έξω από το νοσοκομείο», κούνησε ζωηρά τα χέρια του, «το βραχιόλι σου θα χτυπήσει και θα τσιρίξει και θα φωνάξει, και όλοι θα τρέχουμε πανικόβλητοι μη σε χτυπήσει κανένα αυτοκίνητο και...»

«Ηρέμησε, δεν πρόκειται να σ' το σκάσω», χαμογέλασα. Είχαμε φτάσει μπροστά σε μια πόρτα. Νούμερο 237.

«Ωραία», έκανε ο Στίβεν. «Και συγγνώμη για το ψέμα. Δεν υπάρχουν αυτοκίνητα». Μου άνοιξε την πόρτα, αλλά εγώ έμεινα στη θέση μου με το στόμα ανοιχτό.

Δεν υπήρχαν αυτοκίνητα!

«Μπες μέσα», ξεφύσησε ο Στίβεν γυρνώντας τα μάτια προς το ταβάνι. «Ένα αστείο έκανα. Υπάρχουν αυτοκίνητα».

Μπήκα στο διαμέρισμα, κι εκείνος μου χαμογέλασε προτού κλειδώσει την πόρτα πίσω μου.

«Στα μουσεία», έφτασε πνιχτή η φωνή του απέξω.